

Veera ja Alekski on Sirpa Okulovin kirjoittama tarinanurkka. Sirpa on kuopiolainen ortodoksisen uskonnon opettaja, joka toimii kirkon kasvatustasiain koordinaattorina. Esi- ja alakoululaisille suunnatut kertomukset ammentavat omista ja läheisten kokemuksista, ortodoksisen kodin juhlasta ja arjesta. Kuvittajana paltalla on Tiina Eskelin.

Kevään riemuja

Veera ja Alekski saavat laskiaismäkeen kaverin Afrikasta. Myös isä Viktor viittoineen hyppää pulkan kyytiin!

Talven selkä oli taipunut. Aurinko oli jo korkeammalla, ja aamuisin oli helpompi herätä kouluun. Oltiin selvästi menossa kohti kevättä ja uutta elämää, kuten mummolla oli tapana sanoa.

Veeran ja Aleksin kouluun oli tullut pakolaisia Afrikasta. Lasten iloksi osa heistä oli ortodokseja ja osallistui samalle uskontotunnille heidän kanssaan. Veera odotti, että uudet lapset kertoisivat Afrikan eläimistä. Lapsilla ei ollut vielä yhteistä kieltä, mutta Veera ja Alekski huomasivat, että jotain yhteistä heillä oli. Myös afrikkalaiset lapset tekivät ristinmerkin ja suutelivat ikoneita. Se oli Aleksin mielestä erityisen "coolia", kuten hän isompia matkiensa sanoi. Veerakin ymmärsi sen tarkoittavan jotain, mistä voi olla ylpeä. "Me ollaan kansainvälisiä", sanoi Alekski. Se siis oli cool.

Laskiainen lähestyi. Se oli merkinä paaston ja herkkulakon aloittamisesta sekä pääsiäisen tulosta. Opettaja kertoi kuinka Suomessa lasketaan mäkeä ja siten laskeudutaan paastoon. Jotta uudet lapset olisivat ymmärtäneet asian, he saivat piirtää tapahtumasta. "Vietetäänköhän Afrikassa laskiaista?" kysyi Veera veljeltään. Alekski mulkaisi pikkuk

siskoaan, kuten tyhmää ainakin: "No mietipä pikkuisen Veera... mahtaako Afrikassa olla lunta? Ortodoksit kutsuvat laskiaista sovintosunnuntaiksi. Silloin kaikki maailman ortodoksit aloittavat paastoajan pyytämällä anteeksi kirkossa." Veeraa hävetti hölmö kysymys ja isoveljen viisastelu. "Älä yritä olla joku pappi taas!" hän kivahti.

Sovintosunnuntain liturgian jälkeen mentiin joukolla puiston reunaan pulkkamäkeen. Satoi kevyitä ja pumpulimaisia lumihuutaleita. Ilma oli mainio mäenlaskulle. Afrikkalaisetkin oivalsivat heti, mistä oli kysymys. Veera sai laskea Eliaksen, eritrealaisen iloisen pojan kanssa. Lapsia nauratti kovasti isä Viktorin laskutyylillä. Harmaa parta lepatti tuulessa vanhan rovastin laskiessa. Isä Viktorin täytyi pitää lierihatustaan kiinni, jotta se ei olisi lentänyt tiehensä kovassa vauhdissa. Vaikka rovasti oli lasten mielestä tosi vanha, laskeutui hän joka vuosi ainakin yhden mäen kaikkien iloksi. Isä Viktor istui selkä suorana, viitan helmet pulkkaan käärittynä ja näytti vähän hassulta. Vanhanakin voi tuntee vauhdin hurmaa!

Lapset olivat jo tottuneita paastoajan namilakkoon. He tiesivät, että palkinto koitti pääsiäisenä.

"Kristus nousi kuolleista!" kaikui taas pääsiäisyönä. Kirkossa oli paljon kukkia, tuoksua ja iloa. Lasten mielestä kirkkokansakin oli muuttunut pääsiäisenä toisennäköiseksi. "Kirkkomummitkin virnisteleivät yöliturgiassa", naurovi Alekski. Tätä juhlaa kannatti totisesti odottaa! "Onneksi pääsiäinen on joka vuosi", huokasi Veera.

